

trækkende i Massevis, medens deres Flokke nu ere stærkt udtyndede. Den Gang kunde selv den mindre dygtige Fanger bringe sin Sælhund hjem til Føde og Klæder for Familien. Nu kræves der en udmærket Dygtighed og Udholdenhed for at gøre Bytte, og kun et mindre Antal af Folket besidder den“. Det er ganske det samme, som jeg har tilladt mig at fremhæve, ganske det samme, hvorpaa jeg har bygget det Ændringsforslag, jeg tillod mig at stille ved 2den Behandling.

Kateket Brønlund paaviser dernæst Grunden til, at Sælhundenes Mængde tager af, nemlig, at det er Europæerne og Amerikanerne, der ved Robbefangst formindske deres Antal, det er de civiliserede Folkeslag, der tage Føden fra Grønlænderne og berøve dem deres Erhverv. Men hvorfor skal der da ikke i et Land, som har bemægtiget sig Grønland, sættes al Kraft ind paa at ophjælpe Erhvervet deroppe i saa høj Grad som muligt? Det er virkelig vor Pligt at gøre det.

Efter at have paavist den gradvise Aftagen af Sælhundenes Mængde og Grundene dertil siger Kateket Brønlund: „Naar det desværre forholder sig saaledes, maa man have Blikket henvendt paa andre Indtægtskilder. Herved tænker jeg især paa Fiskeriet, der absolut maa kunne fremhjælpes, til Gavn for den indfødte Befolkning og tillige for Danmark. Hellefisk- og Helleflynderbanker findes næsten hele Grønland over, og dette Fiskeri kunde give Arbejde og Virksomhed til de mange, der ikke magte Sælhundefangsten.“ Derfor har jeg ikke taget Sigte specielt paa Sælhundefangsten; lad os oplyse Grønlænderne om, at der gives andre Erhverv, lad os søge at faa dem til at interessere sig for dette Fiskeri, saa at de derigennem blive i Stand til at drive et Erhverv, der kan skaffe dem den Indtægt, som de nu mangle, fordi Sælhundefangsten er gaaet tilbage. Men, siger han videre: „paa den Maade, det nu gaar til deroppe, kan det ikke blive ved at gaa, thi den grønlandske Handel, altsaa Danmark, skambyder Grønlænderne for deres Fisk, saa de nægte at fange dem til Salg og kun fiske dem til deres eget Behov, den byder dem nemlig kun 1½ Øre pr. Pd. af Hellefisk, uagtet Grønlænderne maa anvende lang Tid og Taalmodighed og udsætte sig for det barske Vejrlig for at kunne foretage denne Fangst.“

Hr. Brønlund nævner kun denne ene Fiskeart. Men der er andre, thi det er klart, at efterhaanden som Sælerne og

Hvalerne tage af, de Dyr, som ere Fiskeædere i uhyre Grad, er det klart, at der finder en Fredning af Fiskene Sted, saa at ogsaa andre Fiskearter tage til. Sild, Laks og Torsk tage til i en betydelig Grad, saa at der vilde kunne drives et betydeligt Erhverv derved, naar blot man kunde faa Interessen vakt derfor og faa lært Grønlænderne, hvordan de skulle bære sig ad med at fange dem. Saa siger Hr. Brønlund videre: „Jeg tror ikke, at Fiskeriet vil skade Sælhundefangsten, uden hvilken Grønlænderen ikke kan bestaa. Den dygtige Fanger vil altid elske sin Jagt, og det vil altid blive betragtet som en Ære at kunne skaffe det nødvendige Kød, Spæk og Skind til Veje. Men tillige bør der ved ethvert større Bosted indrettes en Skole for Fangst. En dygtig Fanger skulde ansættes til at lære Drengene at ro i Kajak, at kæntre og at rejse sig igen, at bruge Harpun og Fuglepilen osv.“ Noget lignende har før været Skik. Det er netop det, jeg har peget paa, det er i Børnealderen, man skal begynde, og derfor har jeg i mit Ændringsforslag og ved mine Udtalelser under 1ste Behandling ikke saa meget taget Sigte paa Seminarierne som paa Børneskolen, thi om Lærerne ved Seminarierne ikke blive fuldt uddannede i Erhvervslivet, kan man gaa andre Veje. Jeg skal henvise til, hvorledes man bar sig ad i Danmark, da man ikke havde pædagogisk uddannede Gymnastiklærere, saa tog man Underofficerer dertil, og det gik udmærket. Og her siger jo den grønlandske Kateket, at man skal antage dygtige, grønlandske Fangere til at lære Drengene at bruge Kajakken. Det er netop den Vej, jeg har foreslaaet.

Med Hensyn til Undervisningen i al Almindelighed sætter Hr. Brønlund netop sin Finger der, hvor jeg har sat min, nemlig at det gælder om at udbrede Oplysninger om Erhvervslivet. Han siger nemlig: „endelig er der en Ting, der er nødvendig for Fremgang ogsaa i Grønland, og gid jeg kunde sige det stærkt nok: mere Oplysning! flere Kundskaber! lad os lære noget mere, lad os høre om fremmede Lande, hvad der foregaar i Verden, noget, der kan gøre vore Tanker større . . . . Ofte har det gjort mig ondt, naar jeg har læst Beretninger fra fjerne, med Grønland beslægtede Lande, da at kunne mærke, at mit Fædreland stod langt tilbage.“ Det er netop det, jeg har paavist, lad det være det centrale i Børneskolen. Det kan være meget godt at lære Børnene at bede om det daglige Brød, men de skulle sandelig først lære at skaffe